

ERNEST HEMINGWAY: AZ ÖREG HALÁSZ ÉS A TENGER

Szerző dezs

Kötelező olvasmány, rövid összefoglaló elemzése

Ernest
Hemingway: Az öreg halász és a tenger

Santiago
– az öreg halász
manolin
– a fiú

A
mû egy tízegynéhány soros bevezetővel
indul, mely elmondja mindazt, ami eddig
történt: „A
halász már öreg volt, kis
csónakján egyedül halászott a
tengeren, a Golf-áramlat mentén, s
immár
nyolcvannégy napja, hogy nem fogott semmit. Eleinte, negyven
napig egy fiú is
vele ment mindig. De aztán, hogy negyven napig nem fogtak
semmit, a fiú születi
azt mondták, hogy az öreg most már
igazán és
végérvényesen salao, ami a legsúlyosabb szó a
balszerencsés
emberre, úgyhogy a fiú, parancsukra, ettől fogva
egy másik hajóval ment
halászni, és fogtak is mindjárt az
első héten három nagy halat.”
A
fiú azonban nem csak ezt a negyven napot
töltötte az öreggel. 5 éves volt,
amikor Santiago először kivitte magával a tengerre,
s azóta elválaszthatatlan
jóbarátok lettek. A fiú, ahogy telt az
idő egyre inkább gondoskodott az idősödő
Santiagóról. Élelmet,
kávét, újságot vitt neki
minden nap, s kedvenc
beszédtémájuk a baseball.
A
85. napon a halász immár magában evez
ki a tengerre, messzire megy, mert eljött
az ősz, a nagyhal ideje. Az óceánon a
fregattmadár jelezte számára, hogy
nagy
zsákmányt rejt a víz mélye.
A sejtése beigazolódott. Horgára akadt
egy nagy
hal, amely jó két napon át vonszolja
öt csónakostul. A harmadik napon sikerül
elejteni a zsákmányt, s megindul a
hazasegítő passzátszél is.
Ám jönnek a cápák

(1. nap: egy; 2. nap: kettő; 3. nap: egy; 4. nap: kettő; 5. nap: egy egész raj), melyek közül jó néhányat hősie küzdelemben megöl Santiago, a partra azonban már mégis csak a nagy hal csontvázával tér vissza. Kezei tönkrementek a hal súlya alatt, szervezetét igen megviselte a tengeri kaland. Manolin, az érte aggódó fiú szinte sírva fakad, amikor meglátja állapotát. Kávét hoz neki, őrzi álmát, s kijelenti, hogy ismét együtt fognak halászni, mert még nagyon sokat kell tanulnia az öregtől. Santiago azonban már alszik, s ismét oroszlánokkal álmodik, mint eddig szinte minden éjjel életében.

Santiagón külsőre is igen látszottak az öregség jelei: teste elgyötört volt, válla széles a rengeteg munkától, arcát a nap sütötte barnára, bal keze órákon át zsibbadt, mégis tartotta a halat, testén egymást érték a kötél vágta sebek, a kevés alvás miatt beszéde zavarodott volt, hangos beszédével pedig magányosságát igyekezett legyőzni.